

PERSONLIGE BERETNINGER

Historien om en dreng

GIFTED INSTITUTE

et videncenter med speciale inden for
højtbegavede børn, unge & deres familier

I Barnets bog skrev sundhedsplejersken:

“Drengen er meget kvik og observerende. Han er noget helt specielt”. Det syntes vi forældre selvfølgelig også. Men ih, hvor fik hun dog ret!

Vores søn fik en tryk start på livet uden for hjemmets fire vægge hos den bedste dagplejemor. Han havde et veludvik-let sprog allerede som 2-årig og startede i en lille børneha-ve, da han var 2:8 år.

Han var meget glad for bøger - ikke alle bøger, men dem, man kunne lære noget af!

Emil fra Lønneberg var et no-go! Emil var jo en ballademager og gjorde mange ting forkert, hvorimod bøger om naturens mysterier og faktabøger, de kunne bruges!

Inden sengetid sluttede vi af med 10 regnestykker. Da han var 4-5 år, blev stykkerne i øvrigt så svære, at vi forældre måtte tjekke resultaterne med lommeregner.

Vi kaldte ham med et glimt i øjet for vores lille mini-autist. Der skulle være styr på alt og helst ingen overraskelser. Legetøjsbilerne blev stillet på række, farveblyanter og tuscher skulle vende samme vej, og LEGO-vejledningerne blev fulgt til punkt og prikke. Som 3-årig byggede han selvstændigt Legosæt for alderen 7-10 år.

Han stillede mange svære spørgsmål om alt mellem himmel og jord. Vi tænkte dog ikke mere over det, for han var altid glad, og han var enebarn, så vi havde alverdens tid til ham, og han kunne få svar på alle sine spørgsmål.

De fleste voksne omkring os syntes, han var sjov og nød, at han vidste mange ting.

Han var vellidt i børnehaven. De voksne syntes, han var fan-tastisk. Han havde ikke det store behov for leg med andre børn eller legeaftaler; han havde nok i børnehavedagen.

Vi var ikke bekymrede for det sociale, for han havde gode sociale relationer uden for børnehaven. Både til hans mange fætre og kusiner og til en jævnaldrende nabopige, som han legede med flere gange hver uge. Vi så ham som gammelklog, videbegærlig, lærenem og med en vildt god hukommelse.

Børnehaven ville gerne skoleudsætte ham pga. hans manglende sociale kompetencer, men fagligt var han så langt fremme, at vi pressede på - og han startede på den lokale folkeskole lige før sin 6-års fødselsdag.

Efter to måneder i børnehaveklasse læste han pludselig en aften "letmælk" højt fra kartonen. Og så kom "mindst holdbar til". Vi "testede" ham ved at skrive en masse ord ned, og han læste dem alle! Næste dag læste han selv op fra avisen og i sine egne bøger. Han havde lært sig selv at læse i stilhed, men ikke ønsket at vise det til os andre før han vidste, det var fejlfrit.

Det sociale var svært i klassen. Han var en lille politimand, og hans retfærdighedssans var stor, hvilket skabte konflikter med klassekammeraterne. Han sad ofte for sig selv med en bog eller noget LEGO.

Han kunne være med i lege, hvor de andre børn havde brug for ham til at regne noget sammen. Derhjemme havde han heldigvis overboens datter som den bedste legekammerat.

I 1. klasse blev det sværere. Han ville ikke i skole. Han sagde, at skolen var kedelig, og han havde ikke nogen at være sam-men med.

Der var ikke nogen, der kunne eller ville tale med på hans niveau. Der var mange konflikter, og han blev ofte sendt uden for klassen med en bog, fordi han forstyrrede de andre.

Der var intet fokus på, hvor fagligt dygtig han var.

Klasselæreren troede ikke rigtig på det og kom en dag med en af sine egne bøger for at teste ham. Det var en tyk, rød bog med H.C. Andersens eventyr - i original-version med dobbelt-a'er i stedet for å'er, og navneord skrevet med stort. Han læste hele bogen på ingen tid men fik ingen ros eller anerkendelse. Det var frustrerende både for drengen og for os forældre, som var meget uenige i hendes tilgang til vores søn.

Drengen blev mere og mere frustreret, og han forstyrrede så meget i klassen, at han blev "tilbudt" at komme i Familie-klassen to gange om ugen sammen med en af os forældre. Han blev forinden observeret i klassen af en AKT-lærer. Den version af vores søn hun efterfølgende beskrev, kunne vi slet ikke genkende hjemmefra. Vi var opsatte på at få det til at fungere, så mor og søn mødte op i Familieklassen, hvor han sammen med de andre børn blev sat til at lave noget skolearbejde.

AKT-læreren satte sig sammen med ham i 15-20 minutter.

Bagefter tog hun mor med udenfor og sagde:

“Jeg kan godt forstå, at du ikke kunne genkende det, vi sagde om din dreng. Det kan jeg heller ikke. Han er jo lynende intelligent. Jeg har lige siddet og talt engelsk med ham”.

Så tudede mor.

AKT-læreren nævnte, at hun så nogle Asperger-træk hos drengen. Det gav også mening for os forældre. Vi var lettede og følte os endelig mødt og forstået.

Han blev herefter WISC-testet af skolepsykologen. Resultatet var ikke til at tage fejl af: han lå på 99,9 percentilen. Skolen indrømmede, at de ikke havde ressourcer til at undervise ham, så han blev udfordret, og vi blev anbefalet at finde en anden skole. Skolepsykologen ville dog ikke sende ham til udredning for Aspergers.

AKT-læreren anbefalede os at kigge på foreningen Gifted Children, og hun foreslog en skole for højtbegavede børn, Atheneskolen. Vi blev medlemmer af Gifted Children, og vores søn startede 2. klasse på Atheneskolen.

Alt følte helt rigtigt i flere måneder. Vi glemmer aldrig, da en pige fra klassen ringede og spurgte, om vores søn kunne lege. Det havde vi aldrig prøvet før!

Han blev fagligt udfordret; han havde legeaftaler; han var glad. Derfor kørte vi gladeligt den lange vej til og fra skole, for alt var jo godt! Troede vi.

Hen over et par måneder blev drengen pludselig indelukket, vred, voldelig og selvskadende.

Han mente ikke at nogen kunne lide ham, og han ville allerhelst dø. Det ville være meget nemmere.

Vi talte med hans klasselærer, som bekræftede, at han havde ændret adfærd, og at det tilsyneladende var svært at være ham. Men samtidig også, at hans voldsomme sprog og temperament skræmte mange af de andre børn. Hans selv-skadende adfærd tog til, så vi gik til vores praktiserende læge, som straks skrev en henvisning til børnepsyk med henblik på udredning. Tre måneder senere stod vi med en officiel Asperger-diagnose.

Vi vidste det egentlig godt, men alligevel var det meget hårdt, selvom drengen jo ikke havde ændret sig, bare fordi det nu stod på et stykke papir. Vi skulle have hjælp til at hjælpe ham.

Kommunen tilbød kurser til forældre med børn indenfor autismspektret. Men der var INGEN som mindede om vores dreng, som både var meget højtbegavet og med Asperger. Så vi forældre havde ingen at sparre med, og han havde ingen ligesindede at spejle sig i. Han følte sig tiltagende anderledes og alene. Han var ekstremt asynkron i sin udvikling, og det var noget af det sværeste. Kommunen tilbød over de næste år en del kurser, og vi fik et familierådgiverforløb i hjemmet. På intet tidspunkt mødte de dog vores søn. Det var os forældre, der var fokus på. Vi skulle herudover selv give vores viden videre til skolen, til klassekammerater og deres forældre, bedsteforældre m.fl.

Vi måtte selv finde litteratur for at blive klogere på vores søn, og vi måtte prøve os frem.

Når skolen skulle på ture eller lejrskoler, måtte mor med som hjælper for at mindske antallet af nedsmeltninger og ikke mindst for at komme konflikter i forkøbet. Der var ikke andre løsninger, for ingen var interesserede i at han ikke skulle deltage, og vigtigst af alt; vi ønskede ikke at ødelægge den tålelige rytme, vi trods alt havde opnået.

Da han blev ældre, var det tydeligt for os forældre, at det på sigt ikke ville være optimalt med et almindeligt gymnasium, hvor de ikke kunne udfordre ham fagligt, og hvor det socia-le betyder og fylder meget. Han havde det stadig svært soci-alt. Hans høje begavelse fyldte ofte mere end hans Aspergers, så det ville heller ikke være optimalt med et gymnasium for unge med autisme. Der var ingen til at råde os. Gennem vores netværk blev vi opmærksomme på et privat gymnasium, som tilbød en 5-årig gymnasieuddannel-se, som allerede startede med nogle fag på gymnasieniveau i 8. klasse.

Hans høje begavelse fyldte ofte mere end hans Aspergers, så det ville heller ikke være optimalt med et gymnasium for autister. Der var ingen til at råde os. Gennem vores netværk blev vi opmærksomme på en privatskole/gymnasium, som tilbød en 5-årig gymnasieuddannelse, som allerede startede med nogle fag på gymnasieniveau i 8. klasse.

Det var, mildt sagt, ikke en nem proces at få ham overbevist. Men ansøgning blev sendt, optagelsesprøven klaret og han startede på skolen.

Dog med det krav, at ingen måtte vide, at han havde Asperger.

Der er ingen tvivl om, at han var én af de skarpeste i klassen, men han var vellidt og lærerne elskede, at han var med til at højne undervisningsniveauet. Mange af lærerne forstod endda at forlange lidt mere af ham og udfordre ham fagligt. Der var små bump på vejen, men det var ting, vi kunne løse hjemme. Han passede sin skole til UG, og vi syntes egentlig, det gik godt.

Gennem Gifted Children begyndte han at komme med på weekender og camps for højtbegavede børn og unge hos Gifted Institute i Dalmose. Her var der mulighed for at han kunne være sig selv sammen med andre, som var ligesom ham. Han var ikke den eneste med en diagnose. Han blev accepteret og spejlet socialt - og han kunne spejle sig i de andre. Der var ældre, unge mennesker, som han så op til og kunne spørge til råds. Det var fantastisk at hente ham efter disse arrangementer og se og høre ham være så glad. Han strålede og glædede sig altid til næste gang.

I 2.G. blev vi endelig enige om at fortælle lærerne, at han havde Aspergers, så han kunne få Specialpædagogisk støtte (SPS).

Han var begyndt at blive indelukket og depressiv og havde brug for hjælp til at skabe struktur i skoletiden - og for at få mulighed for at trække sig. Han var ikke meget for at modtage hjælpen, men det blev langsomt accepteret af ham.

Vi kontaktede kommunen, som tilbød psykologrådgivning. Det var forskelligt, hvem han talte med fra gang til gang men kom altid hjem og sagde, at det var gået fint. Vi var ikke med og fik ikke referat. Drengen var jo over 15 år og i den henseende regnet som voksen! En dag kom han hjem og sagde, at han havde afsluttet forløbet og hjemme begyndte han at trække sig endnu mere end vanligt; han virkede vred. Vi forsøgte at få hjælp til psykologsamtaler gennem egen læge og via vores private sygeforsikring. Men der var ingen hjælp at hente. Afslagsforklaringerne var mange: Det var for længe siden han havde fået sin diagnose; han endnu ikke var 18 år; de dækkede slet ikke, når der var tale om Aspergers.

havde det fint. Vi spurgte kommunen til efterværn, men det mente de ikke der var belæg for at søge. Han kunne jo også få en SPS på universitetet, hvis det blev nødvendigt. På camps hos Gifted Institute havde vores søn hørt om World Game (klodstest) og var blevet tilbudt at komme ned og lave testen.

Vi kørte afsted til Dalmose, og mor var spændt og forventningsfuld. Testens resultat var alarmerende og viste, at han var suicidal, deprimeret og havde OCD-lignende adfærd. Han havde i testsituationen fortalt om stemmer og syn; at han ofte græd sig i søvn, og at han havde skreget ind i sin pude utallige gange.

Han havde planlagt, hvordan han ville tage livet af sig og havde også regnet sig frem til, at det ikke ville mislykkes.

Han havde også indrømmet, at han havde snydt kommunens psykologiske rådgivere og kørt dem rundt i manegen. De havde simpelthen, ifølge ham, været så snotdumme, så det havde været nemt.

Han fik en akutsamtale med en psykolog i instituttet, og der blev truffet aftaler om et længere samtaleforløb. Ønsket om at få foretaget World Game-testen havde været et kæmpe råb om hjælp fra ham. Det gav pludselig mening, at han havde presset på for at vi skulle køre derned. Han vidste, at Gifted Institute ville kunne hjælpe ham.

I dag kan bilen selv finde til Dalmose, og vi er så dybt taknemmelige over for Gifted Institute. Uden instituttet er vi faktisk ikke sikre på, at han stadig ville være i live. Samtaleforløbene har givet ham så mange nye redskaber og ikke mindst selvforståelse, og han hviler meget mere i sig selv. Han har fået sin studentereksamen med det flotteste gennemsnit og studerer nu på sin drømmeuddannelse på universitet. Han har stadig jævnligt terapisaftaler hos Gifted Institute og kommer på alle weekender og camps - nu både som hjælper for de yngre deltagere og som deltager.

Vi vælger at dele hans historie, for at andre børn og familier ikke skal nå lige så langt ud på kanten af livet, som vores søn gjorde. Havde vi haft Gifted Institute, da vores dreng var 8 år, kunne vi have fået hjælp med det samme. Hjælp som var målrettet både hans høje begavelse og hans diagnoser. Og vigtigst af alt: HAN kunne have fået hjælp.